

Arrest

nr. 229 930 van 6 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 november 2015 om internationale bescherming. Op 18 september 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keert eind 2018 gedurende drie maanden terug naar Afghanistan. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 15 april 2019.

1.3. Op 19 juni 2019 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 juni 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Panda Khel, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa. U ben Pasjtoen van etnische origine.

U verliet Afghanistan in de zesde maand van 1394 (23 augustus-21 september 2015). U kwam in België aan op 4 november 2015. U diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 16 november 2015. U verklaarde dat uw leven bij terugkeer naar Afghanistan in gevaar is vanwege de taliban en de politie. De taliban zou u doden omdat u weigerde zich op te geven als zelfmoordterrorist. Bovendien werd u vervolgd door de politie omdat ze zelfmoordvesten gevonden waren in de auto waarmee uw vader en u naar Kaboel reisden.

Het CGVS nam op 18 september 2017 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS was van oordeel dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is. Zo legde u ongeloofwaardige verklaringen over de chronologische weergave van de feiten en het tijdstip van de feiten. Vervolgens werd vastgesteld dat uw verklaringen over de rekrutering van de taliban niet wisten te overtuigen en dat u hierover tegenstrijdige verklaringen had afgelegd. Met betrekking tot uw problemen met de politie, werd opgemerkt dat uw verklaringen in dit kader eveneens niet geloofwaardig waren. Tot slot werd na leeftijdsonderzoek vastgesteld dat u minstens drie jaar ouder werd bevonden dan u beweerde en u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen te misleiden wat uw leeftijd betreft. De door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas konden deze vaststellingen niet wijzigen.

Het CGVS achtte het wel aannemelijk dat u afkomstig bent uit het district Tagab in de provincie Kapisa. Gezien de veiligheidssituatie in het district Tagab kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 11 februari 2019 werd u op de luchthaven van Zaventem gecontroleerd. U was in het bezit van een Afghaans paspoort, afgeleverd op 2 augustus 2018 door het Consulaat generaal van Afghanistan in Bonn. Uit dit paspoort blijkt dat u gedurende drie maanden terugkeerde naar Afghanistan. U verklaarde er bij uw zwaar zieke moeder in Tablah te hebben verbleven.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier werd u op 15 april 2019 nogmaals gehoord door het CGVS. U legde hierbij volgende stukken neer: een medisch attest betreffende de verwondingen van uw vader, een hotelrekening, acht foto's van uw verwonde vader en twee ontvangstbewijzen van geld dat u werd toegestuurd.

B. Motivering

U kreeg op 18 september 2017 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u van 12 november 2018 tot en met 11 februari 2019 bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde met een Afghaans paspoort, geldig van 2 augustus 2018 tot 2 augustus 2023. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging

van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit gehoor vond plaats op 15 april 2019.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

U verklaart op het CGVS naar Afghanistan te zijn teruggekeerd omdat uw vader neergeschoten werd door de taliban (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p.8). U zou tijdens u verblijf in uw land van herkomst in de Afghaanse hoofdstad hebben verbleven (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p.5). Bij deze verklaringen kunnen echter verschillende vraagtekens worden geplaatst. Vooreerst dient vastgesteld dat u, gevraagd naar uw redenen voor terugkeer naar Afghanistan, op de luchthaven van Zaventem verklaarde dat u omwille van uw zieke moeder was teruggekeerd en dat u in haar huis in Tablah had verbleven (Fiche terugkeer land van herkomst, vraag 4). Op het CGVS verklaart u dat uw moeder het goed maakt en dat ze in Kaboel verbleef in het ziekenhuis bij uw vader (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 6). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkent u kortweg dit te hebben verklaard (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019,, p. 8).

Verder dient vastgesteld dat u verklaarde dat de verwondingen van uw vader het gevolg zijn van uw problemen met de taliban die u reeds in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 2, p. 9 en p. 11). Gezien eerder werd vastgesteld dat uw problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn, is het niet aannemelijk dat uw vader als gevolg van uw problemen met de taliban neergeschoten zou zijn. Dit ondermijnt logischerwijze ook de geloofwaardigheid van uw beweringen over de opname van uw vader in het ziekenhuis, de gebeurtenis waarvan u aangeeft dat het de aanleiding was voor uw terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de feiten die zich zouden hebben afgespeeld. Initieel verklaart u dat uw vader zes à zeven dagen voor uw vertrek naar Afghanistan werd neergeschoten. Uw vader verbleef reeds vijf dagen in het ziekenhuis toen u aankwam en verbleef er vervolgens nog drie maanden voor zijn dood (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019,, p. 3-4). Gevraagd wanneer u op de hoogte werd gebracht van het nieuws van uw vader, verklaart u dat uw vader op dat moment al zes à zeven dagen in het ziekenhuis verbleef (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019,, p. 10-11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat uw vader in het ziekenhuis lag, dat uw schoonbroer u belde, en dat u vijf à zes dagen

daarna naar Afghanistan bent vertrokken (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019,, p. 11). Dit verklaart echter uw tegenstrijdige beweringen inzake het moment waarop uw vader werd neergeschoten en in het ziekenhuis werd opgenomen niet.

Verder verklaarde u dat uw vader de achttiende dag van de maand Dalwa (25 januari 2019) zou gestorven zijn. U zou vervolgens nog vier dagen in Afghanistan hebben verbleven vooraleer naar België terug te keren (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019,, p. 4). Volgens de gegevens in uw paspoort verliet u echter Afghanistan op 11 februari 2019, wat uw verklaringen tegensprekt.

Het medisch attest dat u neerlegt ter staving van de verwondingen en dood van uw vader, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweringen over de omstandigheden van uw terugkeer verder. In dit attest wordt de doodsoorzaak van uw vader immers beschreven als dood door longproblemen waarvoor uw vader geopereerd zou zijn. U verklaart echter dat uw vader als gevolg van hartproblemen is gestorven en vermeldt nergens dat hij longproblemen zou gehad hebben (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 8-9).

Op basis van deze vaststellingen dient geconcludeerd dat u geen zicht biedt op uw redenen van terugkeer naar Afghanistan. De documenten die u ter staving van uw redenen van terugkeer neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen en bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw redenen van terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft het medisch attest en de hotelrekening welke u neerlegt, dient vastgesteld dat hierbij verschillende vraagtekens kunnen worden geplaatst. Vooreerst dient opgemerkt dat dit handgeschreven documenten zijn, waardoor de bewijswaarde bijzonder relatief is. Bovendien blijkt de hotelrekening die u neerlegt, de periode van 13 november 2018 tot 12 februari 2019 te betreffen. De uitreisstempel in uw paspoort wijst er echter op dat u op 11 februari 2019 Afghanistan al had verlaten. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor de Commissaris-generaal geeft u zoals reeds eerder opgemerkt overigens aan dat u Afghanistan eind januari 2019 reeds had verlaten (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p.4). Wat betreft het medisch attest dat u neerlegt, werd hierboven al geconcludeerd dat uw verklaringen niet overeenkomen met de gegevens die in dit document neergeschreven zijn.

Wat betreft de privéfoto's van uw vader, dient vastgesteld dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend, gezien het tijdstip, de omstandigheden, de identiteit van de afgebeelde personen en de locatie onmogelijk kan worden afgeleid op basis van deze documenten.

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 15 april 2019 blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in de stad Kaboel verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkelijke leefsituatie ter plaatse en het familiaal en financieel netwerk waarop u in Kaboel kan steunen.

U verklaart in de stad Kaboel enkel in het ziekenhuis Abne Sina en in uw hotel te hebben verbleven wegens de hospitalisatie van uw vader (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 5). Gezien de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen van uw vader, dient geconcludeerd dat

uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in de stad Kaboel eveneens ongeloofwaardig zijn. Bovendien legde u documenten neer die tegenstrijdig zijn met de verklaringen die u op het CGVS aflegde hieromtrent.

Uw gebrekkige medewerking laat niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke leefsituatie ter plaatse en het familiaal en financieel netwerk waarop u in Kaboel kan steunen. Het gegeven dat u hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd doet vermoeden dat u bewust tracht achter te houden dat een interne vestiging in Kaboel in hoofde niet onredelijk zou zijn.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u echter hoe dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kaboel vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u het Pasjtoe machtig bent en een beetje Dari spreekt (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 7). Bovendien rijzen er twijfels omtrent uw voorgehouden analfabetisme. Zo beschikt u over een Facebookaccount waar u geregeld foto's post en commentaar schrijft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd met deze vaststellingen, geeft u de weinig overtuigende verklaringen dat u een vriend vraagt om opmerkingen te maken op uw vraag (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 7). U gaf overigens aan dat u leerde letters herkennen na uw aankomst in België en een beetje kunt lezen (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 7). U volgde Franse les, Nederlandse les en volgde een inburgeringscursus in België en werkt momenteel in een carwash (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 12).

Niettegenstaande uw verklaringen over uw onbekendheid met de stad Kaboel (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 3), zijn er aanwijzingen dat u wel degelijk vertrouwd bent met de stad. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u uw moeder vergezelde naar Kaboel voor haar medische behandeling en dat u daar 12 dagen verbleef (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 05/09/2017, p. 3). Uw verloofde, die u in Kaboel zag toen u terugkeerde naar Afghanistan, woonde in Kaboel (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 7). U verbleef volgens uw verklaringen in de wijk Shahr-e-Now (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 5), in de binnenstad van Kaboel (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), waar u drie maanden verbleef. U verklaart dat u niet terug naar Afghanistan kan door uw slechte financiële situatie en omdat u niemand kent die u aan werk kan helpen (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 12). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u in geval van terugkeer naar Kaboel zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen. Wat betreft de bewijzen van geldovermakingen naar u toe, dient vastgesteld dat deze geenszins uw precaire financiële toestand kunnen aantonen, daar dit louter bewijst dat u geld ontving.

Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk beschikt in Kaboel betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kaboel zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Ook in de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kaboel.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.>

refworld.org) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die

het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kaboel stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe

aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kaboel in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kaboel stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kaboel. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

U haalt uw lang verblijf in België en de daaruit resulterende westerse levensstijl aan waardoor u niet naar Afghanistan terug kan keren. U verklaart dat u bij terugkeer als verwesterd en bekeerd gepercipieerd zal worden (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 11-12). U slaagde er naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud echter niet in aannemelijk te maken dat het om een problematische vorm van 'verwestering' zou gaan. Dat men u als een stylish boy zal bekijken duidt er niet op dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar heersende normen en waarden. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot uw alcohol gebruik.

Met betrekking tot deze elementen moet overigens worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Tot slot moet met betrekking tot uw vrees voor vervolging omwille van uw verwestering worden gesteld dat u in het kader van het persoonlijk onderhoud geen concrete gebeurtenissen die zich tijdens uw verblijf in Kaboel zouden hebben voorgedaan, aanhaalt die er op zouden wijzen dat u als verwesterd zou worden aanzien en omwille van die reden problemen zou kennen

Waar u aangeeft dat u als bekeerde zal worden aanzien en als gevolg daarvan het risico loopt te worden vermoord, moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u een praktiserend moslim bent (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 12). Uw verklaringen met het risico om als bekeerling te worden aanzien komen niet overeen met de op het CGVS beschikbare informatie (dat bij het administratief dossier werd gevoegd). Daaruit blijkt dat, zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u zich zou hebben afgekeerd van uw geloof of zou zijn bekeerd, iemand die daadwerkelijk afvallig (of bekeerd) is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn apostasie te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk uw islamitisch geloof verloren heeft, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat dit element beperkt blijft tot een blote bewering. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat de taliban elke uit Europa teruggekeerde landgenoot – zoals bijvoorbeeld uzelf – zouden aanschouwen als afvallige en dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de omstandigheden op basis waarvan hem destijds de subsidiaire bescherming werd verleend niet in positieve zin gewijzigd zijn en dat de situatie in zijn land en regio van herkomst vandaag veel slechter is. Hij stelt dat deze omstandigheden in die zin in zijn voordeel zijn gewijzigd dat het niet redelijk zou zijn om op dit moment te stellen dat hij kan terugkeren.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet en betoogt vervolgens als volgt:

"Verweerster stelt ten onrechte dat deze omstandigheden niet meer bestaan. Verzoeker meent dat in zijn geval, zoals supra onder eerste middel uiteengezet, de situatie fors achteruit gegaan is. Verzoeker meent dat er geen sprake kan zijn van ingrijpende verandering van deze omstandigheden in positieve zin van het woord.

Zowel de algemene veiligheidssituatie als persoonlijke situatie van verzoeker is dermate veranderd dat het niet redelijk is om van hem te verwachten om zich elders in Afghanistan te vestigen.

Verzoeker was toen net van Afghanistan naar België gekomen en hij meent dat het logischer was om toen een intern vlucht alternatief in te roepen.

Verzoeker woont nu 4 jaar in België en na 4 jaar verblijf in België is verweerster plots van oordeel dat hij over een intern vlucht alternatief beschikt.

1 keer terugkeren naar Afghanistan mag geen reden zijn om te stellen dat er nu wel een intern vlucht alternatief voorhanden is.

Verzoeker woont sinds 2015 in België en hij is maar 1 keer naar Afghanistan gegaan omdat zijn vader op sterfbed lag. (stuk 2 - foto's van zijn vader in het ziekenhuis)

Verweerster heeft zelf nagelaten om bij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoeker te informeren over zijn rechten en plichten.

Verweerster doet dit bij de erkende vluchtelingen maar laat na bij de subsidiaire beschermden.

Verweerster heeft dit zelf opgemerkt en in haar beslissing vanaf 2017 informeert ze de subsidiaire beschermden dat ze niet meer terug mogen keren naar het land van herkomst.

Dit is een bewijs dat ze in het verleden nalatig waren. Verweerster heeft nagelaten om naar alle subsidiaire beschermden daarna een brief te sturen met de mededeling dat ze vanaf heden niet meer naar het land van herkomst terug mogen keren.

Als raadsman heb ik zelf in 2015 een dossier gehad bij het CGVS waarin mijn cliënt de heer A. (...) teruggekeerd was naar Afghanistan.

De protection officer vertelde zelf tijdens het gehoor dat CGVS geen bezwaar heeft wanneer een subsidiair beschermde terugkeert.

Men mag in redelijkheid verwachten dat CGVS zijn veranderde visie op een behoorlijke wijze kenbaar maakt aan de subsidiair beschermden.

Verweerster stelt dat verzoeker bij de luchthaven als reden van vertrek de zieke moeder vermeld heeft.

Verzoeker meent dat hij ondervraagd was zonder de aanwezigheid van een tolk. Verzoeker meent dat er zeker fouten zijn plaatsgevonden in de communicatie.

Verzoeker zou de foto's van haar moeder voorgelegd hebben mocht ze ziek geweest en opgenomen zijn.

Verweerster verwijst verder naar de data en ze stelt dat het volgende:

Verder verklaarde u dat uw vader de achttiende dag van de maand van Dalwa (25 januari 2019) zou gestorven zijn. U zou vervolgens nog vier dagen in Afghanistan hebben verbleven vooraleer naar België terug te keren. Volgens de gegevens in uw paspoort verliet u echter Afghanistan op 11 februari 2019, wat uw verklaringen tegenspreekt.

Verweerster denkt dat 18 dalwa 1397 neerkomt op 258 januari 2019)

Dit is niet juist.

18 dalwa 1397 komt neer op 7.02.2019.

(Zie stuk 3)

Verzoeker stelde dat hij nog 4 dagen in Afghanistan verbleef na de dood van zijn vader. Dit komt neer op 11.02.2019.

Verzoeker meent dat dit een bewijs is hoe onzorgvuldig verweerster zijn dossier onderzocht heeft.

Verweerster aarzelt geen seconde om haar foutieve beslissing te motiveren door gebruik te maken van foutieve gegevens.

Verweerster stelt verder dat het medisch attest dat verzoeker neerlegt ter staving van de verwondingen en dood van zijn vader, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn bewering over de omstandigheden van zijn terugkeer verder. In dit attest wordt de doodsoorzaak van verzoeker vader immers beschreven als door longproblemen waarvoor verzoekers vader geopereerd zou zijn.

Verzoeker is opnieuw diep teleurgesteld door dit gebrekkig onderzoek. In het medisch stuk staat het volgende vermeld:

Lung collaps.

Verzoeker verwijst naar de hieronder staande uitleg waaruit blijkt hoe een lung collaps tot stand komt. Collapsed lung can be caused by an injury to the lung. Injuries can include a gunshot or knife wound to the chest, rib fracture, or certain medical procedures. In some cases, a collapsed lung is caused by air blisters (blebs) that break open, sending air into the space around the lung. Jan 12, 2019

https://www.google.be/search?ei=TUA0XYbIDoXHwAKx9KyIDg&q=lung+collapse+causes&oq=LUNG+COLLAPS&gs_l=psy-ab.1.3.0110.1973.18011..25032...1.0..1.216.3556.24iilil.....P....l..gws-wiz10..0i71i35i39i0i22i30i0i203i0i131i0i67i0i131i67.BtS1QqUqv5l

Op basis van deze foutieve vaststellingen van verweerster komt ze tot de conclusie dat verzoeker geen zicht biedt over de reden van zijn terugkeer naar Afghanistan.

Verweerster stelt over de foto's van verzoeker vaders dat ze geen bewijs waarde hebben omdat onder andere de identiteit van de afgebeelde persoon niet kan afgeleid worden.

Verzoeker meent dat verweerster in het bezit is van een kopie van de taskira van zijn vader en ze kon perfect zien dat het over de vader van verzoeker gaat.

Wat betreft tijdstip en omstandigheden: Het was na de terugkeer van verzoeker en omstandigheden: Natuurlijk in een zorgbehoevende toestand.

Het vreemdste argument van verweerster is het invoeren van een intern vlucht alternatief in Kaboel. Verzoeker verbleef toen in een HOTEL en een ziekenhuis! !. (stuk 4)

Verzoeker boekte de hotel maand per maand. Verzoeker vlucht was op 11.02.2019 en het hotel was geboekt tot 12u van 12.02.2019.

Wat er tegenstrijdig is, is een raadsel voor verzoeker. De regels van check in en check out.

Verzoeker meent dat dit mag geen argument zijn om een intern vlucht alternatief in te roepen.

Verweerster roept een IVA in op basis van vermoedens dat verzoeker zich in Kaboel kan vestigen.

Dit is niet correct.

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar de hieronder staande artikels en hij is van oordeel dat Kaboel niet veilig is:

Veiligheidssituatie in Kaboel en de grote steden en de situatie van de terugkeerders

2 March 2018 \ UNHCR - UN High Commissioner for Refugees

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel20180312-ogavn.pdf

in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger.

31 January 2018 \ Oxfam (Author), published by ReliefWeb

(...)

<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 \ RDC - Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

5 February 2018 | AI – Amnesty International

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/1424910/6_1519216797_1802005-amnesty-afghanistan-022018.pdf

12 March 2018 \ UNHCR - UN High Commissioner for Refugees

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-oeqavn.pdf

lust but not least:

February 2019 | ECRE - European Council on Refugees and Exiles

(...)

<https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2019/02/Policy-Note-17.pdf>

Dat dit middel is gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst op zijn verklaarde vrees om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden vervolgd. Hij herhaalt zijn verklaringen over de vervolging van zijn vader en wijst erop dat deze door verwerende partij niet werden onderzocht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij vier jaar in België woont en volledig vervreemd is van zijn land van herkomst. Ter staving hiervan citeert hij uit een rapport van ECOI over de situatie van naar Afghanistan teruggekeerde asielzoekers.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt als nieuw stavingstuk een uitprint van een internetpagina betreffende de omzetting van een Afghaanse datum gevoegd.

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen van 13 augustus 2019 voegt verwerende partij de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017. In deze nota zijn tevens referenties opgenomen naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, en de updates van respectievelijk mei 2018, p. 1-34, en juni 2019, p. 1-74 en 175-179, van dit rapport, de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van 15 mei 2019 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij de originele *taskara* van zijn vader voegt, met beëdigde vertaling, alsook drie kaarten betreffende het werk van zijn vader, waarvan twee met beëdigde vertaling, en een fotokopie van een enveloppe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, nu verzoeker heden in Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het tweede middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 18 september 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name het district Tagab in de provincie Kapisa, een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en voor hem op dat ogenblik het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heft de adjunct-commissaris-generaal de op 18 september 2017 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet, nu hij heden in de stad Kaboel over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt en dit gegeven erop wijst dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee hem de hoedanigheid van subsidiair beschermd was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Te dezen dient op basis van de stukken in het administratief dossier en verzoekers eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op 15 april 2019 te worden vastgesteld dat verzoeker, nadat hem in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan en dat hij daar gedurende een periode van drie maanden verbleven heeft in de hoofdstad Kaboel. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Daar waar de commissaris-generaal op 18 september 2017 voor verzoeker het tekort aan een reëel intern vluchtalternatief nog geloofwaardig achtte, meent de adjunct-commissaris-generaal thans dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

In haar nota met opmerkingen van 13 augustus 2019 zet verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kaboel het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode

werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. (...)"

De Raad stelt vast dat deze veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de nota met opmerkingen van verwerende partij. De informatie waaruit verzoeker citeert is van minder recente datum dan de informatie waaraan verwerende partij refereert. Hieruit kan dan ook niet blijken dat de informatie waarop bovenstaande veiligheidsanalyse gebaseerd is niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat verwerende partij er verkeerde conclusies uit zou hebben getrokken.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verzoeker toont ook geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Dergelijke omstandigheden blijken ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

Voorts kan de adjunct-commissaris-generaal worden gevolgd waar zij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in voormelde nota met opmerkingen van verwerende partij. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening

houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines), waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen van verwerende partij, geeft het UNHCR op de pagina’s 112-114 aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines terug op eerder gedane analyses daar de situatie in de stad Kaboel sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele ‘settlements’. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele ‘settlements’. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

In de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019, waarvan de referentie is opgenomen in de nota met opmerkingen van verwerende partij, wordt gesteld dat de algemene omstandigheden in de stad Kaboel de redelijkheid van een vestiging in deze stad niet uitsluiten. Bij de beoordeling van een vestigingsalternatief in de stad Kaboel moet volgens EASO rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoeker. Het vermogen van een verzoeker om zich te handhaven zal meestal afhangen van de toegang tot een ondersteunend netwerk of financiële middelen. Individuele omstandigheden waarmee rekening zou moeten worden gehouden zijn onder meer leeftijd, geslacht, etniciteit, religie, gezondheid, sociale en educatieve achtergrond, familiale en sociale banden en taal.

In casu is de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende overwegingen: “*Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u het Pasjtoe machtig bent en een beetje Dari spreekt (nota’s persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 7). Bovendien rijzen er twijfels omtrent uw voorgehouden analfabetisme. Zo beschikt u over een Facebookaccount waar u geregeld foto’s post en commentaar schrijft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd met deze vaststellingen, geeft u de weinig overtuigende verklaringen dat u een vriend vraagt om opmerkingen te maken op uw vraag (nota’s persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 7). U gaf overigens aan dat u leerde letters herkennen na uw aankomst in België en een beetje kunt lezen (nota’s persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p.7). U volgde Franse les, Nederlandse les en volgde een inburgeringscursus in België en werkt momenteel in een carwash (nota’s persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 12).*

Niettegenstaande uw verklaringen over uw onbekendheid met de stad Kaboel (nota’s persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 3), zijn er aanwijzingen dat u wel degelijk vertrouwd bent met de stad.

Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u uw moeder vergezelde naar Kaboel voor haar medische behandeling en dat u daar 12 dagen verbleef (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 05/09/2017, p. 3). Uw verloofde, die u in Kaboel zag toen u terugkeerde naar Afghanistan, woonde in Kaboel (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 7). U verbleef volgens uw verklaringen in de wijk Shahr-e-Now (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 5), in de binnenstad van Kaboel (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), waar u drie maanden verbleef. U verklaart dat u niet terug naar Afghanistan kan door uw slechte financiële situatie en omdat u niemand kent die u aan werk kan helpen (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 12). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u in geval van terugkeer naar Kaboel zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen. Wat betreft de bewijzen van geldovermakingen naar u toe, dient vastgesteld dat deze geenszins uw precare financiële toestand kunnen aantonen, daar dit louter bewijst dat u geld ontving. Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk beschikt in Kaboel betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kaboel zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."

In haar nota met opmerkingen beklemtoint verwerende partij dat ook in voormelde "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019 een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Deze motieven vinden steun in het rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en terecht, en worden door verzoeker in het verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker betoogt in het tweede middel dat het loutere feit dat hij één keer naar Afghanistan is teruggekeerd geen reden mag zijn om te stellen dat hij daar over een intern vluchtalternatief beschikt. De Raad wijst er evenwel op dat dit slechts een van de elementen is op grond waarvan de adjunct-commissaris-generaal tot de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kaboel besluit. Het is het geheel van de hierboven opgesomde overwegingen dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief.

In zoverre verzoeker in het derde middel aanvoert dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden vervolgd, dient te worden vastgesteld dat in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 september 2017 omstandig wordt uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met de taliban. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker tegen deze beslissing de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen heeft aangewend. Bijgevolg dient de beoordeling van verzoekers vluchtmotieven als vaststaand te worden beschouwd en kunnen deze niet in aanmerking worden genomen als beletstel voor verzoekers hervestiging in Afghanistan. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard heeft dat hij eind 2018 naar Afghanistan is teruggekeerd omdat zijn vader neergeschoten werd door de taliban en dat hij de verwondingen van zijn vader linkt aan de problemen op grond waarvan hij internationale bescherming vraagt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 april 2019, p. 2 en 11). Gezien eerder werd vastgesteld dat verzoekers problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn, is het niet aannemelijk dat verzoekers vader als gevolg daarvan neergeschoten is. Dit ondermijnt logischerwijze ook de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen over de opname van zijn vader in het ziekenhuis, de gebeurtenis waarvan hij aangeeft dat het de aanleiding was voor zijn terugkeer naar Afghanistan. Bovendien kunnen de door verzoeker aangebrachte stukken ter staving van zijn verklaringen niet overtuigen. De foto's waarop verzoekers gewonde vader te zien zou zijn in het ziekenhuis hebben geen objectieve bewijswaarde aangezien hieruit niets kan worden afgeleid over de plaats waar, het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin deze werden genomen, noch wat betreft de identiteit van de erop afgebeelde personen. In het tweede middel stelt verzoeker dat op basis van de fotokopie van de taskara

van zijn vader kan worden vastgesteld dat de man op de foto's zijn vader is. De Raad is evenwel van oordeel dat een eenvoudige vergelijking tussen deze foto's en de pasfoto op de *taskara* waarvan verzoeker beweert dat hij van zijn vader is, niet toelaat vast te stellen dat het om een en dezelfde persoon gaat. De man op de pasfoto oogt immers merkkelijk jonger dan de man in het ziekenhuisbed. Het medisch attest betreffende de verwondingen van verzoekers vader en de hotelrekening waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat hij in Kaboel op hotel verbleef, zijn handgeschreven documenten waarvan de bewijswaarde bijzonder relatief is. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS overigens dat zijn vader uiteindelijk gestorven is door hartproblemen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 april 2019, p. 8-9), terwijl in het voorgelegde medisch attest nergens melding wordt gemaakt van hartproblemen. Uit de vertaling van dit attest blijkt dat de betrokkene gehospitaliseerd werd na een "*lung collapse*", maar dat de behandeling niet mocht baten (adm. doss., stuk 23, map met 'documenten', nr. 10). De algemene informatie over de oorzaken van een "*lung collapse*" die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gegevens op het medisch document niet overeenstemmen met zijn verklaringen. De hotelrekening bevat dan weer geen informatie over de reden van verzoekers verblijf, laat staan dat hieruit enige band met de door verzoeker aangehaalde feiten kan blijken.

Waar verzoeker in het derde middel aanvoert dat hij na vier jaar in België volledig vervreemd is van zijn land van herkomst, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij niet staft aan de hand van concrete elementen. Hij verwijst dienaangaande slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en bijgevolg niet dienstig is. De Raad wijst erop dat in dit verband in de bestreden beslissing reeds op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd:

"U haalt uw lang verblijf in België en de daaruit resulterende westerse levensstijl aan waardoor u niet naar Afghanistan terug kan keren. U verklaart dat u bij terugkeer als verwesterd en bekeerd gepercipieerd zal worden (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 11-12). U slaagde er naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud echter niet in aannemelijk te maken dat het om een problematische vorm van 'verwestering' zou gaan. Dat men u als een stylish boy zal bekijken duidt er niet op dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar heersende normen en waarden. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot uw alcohol gebruik. Met betrekking tot deze elementen moet overigens worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Tot slot moet met betrekking tot uw vrees voor vervolging omwille van uw verwestering worden gesteld dat u in het kader van het persoonlijk onderhoud geen concrete gebeurtenissen die zich tijdens uw verblijf in Kaboel zouden hebben voorgedaan, aanhaalt die er op zouden wijzen dat u als verwesterd zou worden aanzien en omwille van die reden problemen zou kennen

Waar u aangeeft dat u als bekeerde zal worden aanzien en als gevolg daarvan het risico loopt te worden vermoord, moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u een praktiserend moslim bent (nota's persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2019, p. 12). Uw verklaringen met het risico om als bekeerling te worden aanzien komen niet overeen met de op het CGVS beschikbare informatie (dat bij het administratief dossier werd gevoegd). Daaruit blijkt dat, zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u zich zou hebben afgekeerd van uw geloof of zou zijn bekeerd, iemand die daadwerkelijk afvallig (of bekeerd) is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn apostasie te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk uw islamitisch geloof verloren heeft, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat dit element beperkt blijft tot een blote bewering. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat de taliban elke uit Europa teruggekeerde landgenoot – zoals bijvoorbeeld uzelf – zouden aanschouwen als afvallige en dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen."

Verzoeker laat deze motieven, die deugdelijk en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De originele *taskara* van zijn vader, de kaarten betreffende het werk van zijn vader en de fotokopie van een enveloppe die verzoeker ter terechtzitting bijbrengt, bevatten geen gegevens waaruit enig beletsel voor zijn hervestiging in Kaboel kan blijken.

Daargelaten de vraag wat de ware reden was van zijn vertrek naar en verblijf in Afghanistan en in welke omstandigheden en waar precies hij daar heeft verbleven, blijkt uit het voorgaande genoegzaam dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de adjunct-commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 18 september 2017 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in de hoofdstad Kaboel een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit wat voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker thans in de Afghaanse hoofdstad Kaboel dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kon de adjunct-commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

De omstandigheid dat verzoeker door verwerende partij niet geïnformeerd werd dat hij niet naar Afghanistan mag teruggaan, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker laat overigens na aan te duiden op basis van welke concrete rechtsregel verwerende partij een dergelijke informatieplicht zou hebben. Het is bovendien evident dat iemand die zijn land van herkomst verlaat en nood heeft aan internationale bescherming niet terugkeert naar het land waar zijn leven in gevaar zou zijn, tenzij wanneer hij zelf van oordeel is dat de omstandigheden op grond waarvan hem internationale bescherming werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, wat in het geval van verzoeker in de bestreden beslissing ook wordt vastgesteld.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een interview op 15 april 2019 kreeg hij de mogelijkheid om te reageren op het nieuw element, zijnde zijn terugkeer naar Afghanistan, en om de redenen aan te halen die het behoud van zijn status rechtvaardigen, en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN